

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะวันนี้เป็นวันสำคัญของชาติ เป็นวันสำคัญของชาติเพราะเป็นวันเกิดของรัชกาลที่ ๙ ท่านได้สร้างคุณงามความดีไว้มาก ท่านได้สร้างคุณงามความดีไว้มากนะ ๑๔ ตุลา เดือนพฤษภาคม สิ่งที่ว่าท่านพาชาติรอดมา พาชาติรอดมานะ ความพาชาติรอดมา เห็นไหม

เรามีความกตัญญูตเวที เรารู้จักบุญคุณของคน คนที่เคยมีบุญคุณต่อเรา คนที่ให้ความร่วมเย็นเป็นสุขต่อเรา เราต้องซาบซึ่งบุญคุณของท่าน ถ้าซาบซึ่งบุญคุณของท่านนะ เรายะลึกถึงท่าน เราเป็นคน เราเป็นคนที่ยกตัญญูตเวทีไง เราเป็นคนที่ยกความดีความชั่วใจ คนที่ทำคุณงามความดีเป็นที่นั่งอยู่ในหัวใจของเรา เราทำบุญกุศล

วันนี้วันเกิดของท่าน เรามาเสียดสละมาทำบุญกุศลของท่าน อุทิศส่วนกุศลเพื่อท่าน เพื่อเรา เพื่อทุกๆ คน

การทำคุณงามความดีๆ คนเราถ้ามันเป็นคนมันต้องแบ่งผิดชอบชั่วดีเป็น คนที่แบ่งผิดชอบชั่วดีเป็น ทั้งๆ ที่ไม่มีคนสอนมันก็รู้จักว่าดีและชั่ว แต่ถ้าคนที่มันหยาบซ่า บอกมันเห็นถูกเป็นผิด เห็นผิดเป็นถูก มันเห็นชั่วเป็นดี เห็นดีเป็นชั่ว

เห็นชั่วเป็นดีไง เห็นว่าเอาวัดเอาเบรียบเขา เขาช่มเหงรังแกเขาเป็นคุณงามความดี แต่คนที่เขามีความดี คนทุกข์คนยากขนาดไหนเขาเจ็จอานคน นี่ถ้าคนดี คนดีมันทำได้ง่าย ทำชั่วได้ยาก คนชั่วมันทำชั่วได้ง่าย ทำความดีได้ยาก แล้วคนชั่วมันก็มีมากในสังคม

พอมียากในสังคม เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบุญกุศลมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย กว่าท่านจะเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ การทำคุณงามความดี การทำคุณงามความดี คุณงามความดีมันมาจากไหน

คุณงามความดีมันอยู่ที่การกระทำ

คนเรามันไม่ใช่ดีเพราะการเกิด มันดีเพราะการกระทำ ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดีทำมาแล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปี

มันมีอาณาจักรหลายอาณาจักรเลย บุโรพุทโธ จากพระพุทธศาสนากลายเป็นอิสลามกลายเป็นอะไรไป แต่บุโรพุทโธมันเป็นเครื่องยืนยันอยู่ ว่าความดีๆ ความดีที่มันนั่งอยู่ในหัวใจของคนมันยืนหยัด มันเป็นความจริงแน่นอน

อาณาจักรแต่ละอาณาจักรล่มสลายไปแล้ว เปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระพุทธศาสนา ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ถ้าทำคุณงามความดีของแต่ละบุคคล ทำคุณงามความดีของแต่ละบุคคล ความดี ความดีอันนี้มันยังยืน

สิ่งที่ปลูกสร้างมันยังยืนที่ไหน อาณาจักรทั้งอาณาจักรมันล่มสลายไปหมดแล้ว แต่คนยังยืนอยู่ จิตที่เวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าจิตที่เวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะนั้นนะ เราซาบซึ่งถึงคุณงามความดีอันนั้น ซาบซึ่งคุณงามความดี ร่วมโพธิ์ร่วมไทรที่คุ้มครองดูแลพวกเรา

คำว่า “คุ้มครองดูแลพวกเรา” แล้วทุกคนบอก “ท่านไม่เห็นทำอะไรให้เราเลย ไม่เห็นทำอะไรให้เลย”

ถ้าสังคมมันร่มเย็นเป็นสุขนะ ดุสิต ผู้อพยพที่เขาอพยพหนีภัยกันไปนะ อพยพไปก็อพยพไปเจอภัย ลงทะเลไปก็ไปจมน้ำตาย เวลาไปทางบกก็ไปให้เขารีดไถ ไปให้แก๊งค์ค้ายมนุษย์ มันเป็นสินค้าของมัน แต่เขาก็ไป ไปเพราะมันอยู่ไม่ได้ ไปเพราะมันอยู่ก็ตาย อยู่ก็ตาย มันต้องไปตายเอาดาบหน้า พอตายเอาดาบหน้า นี่ไง เพราะเราไม่ได้ประสพภัยไง ถ้าคนประสพภัยมันถึงซาบซึ่งถึงว่าความร่มเย็นเป็นสุขในสังคมมันสำคัญขนาดไหน ความสามัคคีกัน ความรักกัน ความผูกพันกัน มันมีคุณค่าขนาดไหน

แต่ถ้าคนว่า “อ้าว! ก็ไม่มีอยู่ ไม่มีกินนะ”

ไม่มีอยู่ ไม่มีกิน ถ้าคนเขาดีเขาก็เจอจนให้มันนะ คนเราคู่ครองดูแลกัน แค่คุ้มครองดูแล ผู้ที่มีอำนาจอยู่ในสังคมใดก็แล้วแต่ คนที่เขาจะมาเบียดเบียนเขาไม่กล้านะ เพราะมีการคุ้มครองกันอยู่ มีการคุ้มครองดูแล มีการปกป้องกันอยู่ แต่ถ้าคนเราอยู่คนเดียว สัตว์ป่า ดุสิต เขา

ล่า พอมีกฎหมายออกมาห้ามล่าๆ มันก็ยังล่า แต่สุดท้ายแล้วถ้ากฎหมายมันเข้มแข็งขึ้นมามันก็งดการล่า นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามีการคุ้มครองดูแล นี่มันมีคุณค่า คุณค่า เราอยู่ในร่มโพธิสมภารของท่าน

นี่พูดถึงว่าคนดีๆ คนดีเกิดยาก คนดีเกิดมาแล้วทำคุณงามความดี มันมีสิ่งเข้ายวนยั่วยวนทั้งนั้นนะ ทุกคนอยากเป็นคนดีๆ แต่พอมีอำนาจวาสนาขึ้นมาแล้วล้มตัวหมดนะ มันเป็นไปหมดนะ นี่พูดถึงสังคม ถ้าพูดถึงสังคม สังคมเกิดไปด้วยอะไร

ชาติ ชาติคือมนุษย์นี้อยู่ร่วมกัน กลายเป็นชนชั้นขึ้นมา เป็นชนชาติขึ้นมา ชนชาติขึ้นมาเห็นไหม ในครอบครัวของเรา ในตัวของเรา ความดีความชั่วในตัวของเราละ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันละเอียดเข้ามาตรงนี้ไง

เวลาเราทำ เราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ สังคมเห็น สังคมเขาให้คุณค่า สังคมเขาชื่นชมกัน แต่เราเป็นคนดีๆ เราทำของเรา ความลับไม่มีในโลก คิดดีคิดชั่วเราเป็นคนคิดเอง ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา ความคิดที่ไม่ดีมันขึ้นมาในใจ เราพยายามยับยั้งมันๆ แล้วสิ่งที่ยับยั้งมันได้คืออะไร คือสติ ถ้ามีสติขึ้นมา พระพุทธศาสนาเวลาสอน สอนเข้ามาที่นี้ไง

พระพุทธศาสนาสอนนะ สอนปฏิเสธการเคารพบูชารูปเคารพภายนอกทั้งสิ้น เวลาพุทธมามกะต้องถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่ถือลัทธิความเชื่อต่างๆ

ลัทธิความเชื่อใจ ไครมาถุยน้าลายใส่หัว ไครมาพ่นลมใส่หัว สาธุๆ

เขาทำอะไรให้เราไม่ได้หรอก เรามีสติปัญญาของเราเท่านั้น ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมาเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราพาเข้าวัดๆ ดูสิ ทำไมเขาอยู่สุขสบายที่บ้าน ทำไมเขาไปบวชเป็นพระ เขาบวชเป็นพระขึ้นมาเขามีศีล ๒๒๗ เวลาเขามีศีล ๒๒๗ เขาทำเพื่ออะไร

เวลาครูบาอาจารย์ของท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ท่านชวนชวายของท่าน ท่านพยายามหาสิ่งจะหาความจริงในหัวใจของท่าน เวลาเราทุกข์เราร้อนขึ้นมา หัวใจของเรามันทุกข์ร้อนขนาดไหน เวลาที่มีสติ มีปัญญา มีสมาธิขึ้นมา เวลามันมีความสงบ ความระงับเข้ามา

มันมีความสุขขนาดไหน ความสุขที่หาได้ในหัวใจ ถ้าความสุขที่หาได้ในหัวใจ เขาหากันอย่างไร ถ้าเขาหากันอย่างไร

เราไม่กล้าทำอะไรทั้งสิ้น กลัวไปหมด กลัวญาติผีปีศาจ กลัวคนมีอำนาจทำร้ายเรา

ใครจะทำอะไรเราได้ ยาพิษ ถ้าเราไม่กินเข้าไปมันจะมีพิษกับร่างกายเราได้อย่างไร ยาพิษมันจะมีพิษต่อเมื่อเราดื่มกินเข้าไปในร่างกายของเรา นี่ก็เหมือนกัน ใครจะมาบังคับบัญชา เราได้อย่างไร

ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะรักษาคุ้มครองดูแลหัวใจของเรา รักษาดูแลคุ้มครองหัวใจของเรา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ เราเกิดเป็นมนุษย์ เราเกิดมาเป็นชนชาติไทย เรามีกษัตริย์ที่มีเมตตาธรรมคุ้มครองดูแลเรา มันจะเบียดเบียนมันจะทำลายกันบ้าง ใ้มันมันเป็นนิสัยส่วนตัวของคน คนมีทั้งดีและชั่วทั้งสิ้น แต่สังคมโดยรวมมันมีเมตตาธรรมคุ้มครองเรา

แล้วเวลาเรามีสติมีปัญญา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราศึกษาพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเข้าไปในหัวใจของมนุษย์ พระพุทธศาสนาสอนเข้าไปในหัวใจของมนุษย์

มนุษย์ถ้ามันคิดดีงาม มนุษย์ถ้ามันมีอำนาจวาสนา แม้แต่ความกตัญญูกตเวที คนให้นำให้ทำเราแค่มือเดียว เราเห็นบุญคุณของเขา นี่ดูแลประเทศทั้งประเทศนะ พาประเทศชาติรอดมาจากการย้ายการบีบคั้น การเอารัดเอาเปรียบของชาติมหาอำนาจ นี่พาชาติรอด พาชาติรอดมา

แล้วไอ้ความเห็นของคนมันก็มหาศาล อย่างนี้ไม่ดี อย่างนี้ไม่ถูก อย่างนี้ไม่ต้อง

แล้วมึงทำอะไร มึงมีใครยาวสาวได้สาวเอา มึงมีแต่ความเห็นแก่ตัว มึงมีแต่ความอยากดังอยากใหญ่ มึงไม่ได้คิดถึงส่วนรวมเลย แล้วมึงบอกอย่างนั้นไม่ถูกไม่ต้อง

การชักพาชาติทั้งชาติ คนทั้งสังคมไปในทางเดียวกันมันทำได้ยาก แต่ท่านทำเป็นตัวอย่าง คนที่เคารพนับถือบูชาเพราะท่านทำเป็นตัวอย่าง ท่านทำก่อน ทำก่อน แล้วทำเพื่อประโยชน์กับส่วนรวมๆ

ถ้าเราเห็นบุญเห็นคุณอย่างนั้นเราถึงมีคุณค่า คนเรามันจะเป็นคนขึ้นมามันต้องเห็นบุญคุณของคน คนจะเป็นคนขึ้นมา ผู้ที่มีกำลังมากกว่าก็คุ้มครองดูแลผู้ที่มีกำลังน้อยกว่า ผู้ที่ทำความดีงามแล้วโดนคนเหยียบย่ำทำลาย ถ้าเราช่วยเหลือเจือจานได้เราควรช่วยเหลือ

ถ้าเราช่วยเหลือเจือจานไม่ได้ เห็นไหม เพราะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนะ เวลากรรมมันให้ผลๆ สัตว์โลกเป็นไปตามกรรม เวลาเมื่อเรามีกรรมของเขานะ ในพระพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่ เวลาพระประพฤติปฏิบัติขึ้นมามีคุณงามความดีทั้งนั้นนะ โดนรังแกต่างๆ เขาถาม “ทำไมเป็นอย่างนั้น”

“มันไม่เป็นแค่ชาตินี้หรอก มันเป็นมาแต่อดีตชาติ ชาตินั้นเขาทำกันมาอย่างนั้น” ท่านเห็นหมดนะ แล้วท่านเห็นหมดแล้ว เราศึกษาไว้ให้เป็นคติธรรมในใจของเรา แต่ไม่ใช่ศึกษาไว้ให้เป็นเหยื่อ

ศึกษาแล้วเวลาเขาบอก “นี่มีกรรมๆ”

อ้าว! กรรม โทษนะ กรรมก็ของกู เกียวอะไรกับมึง กรรมก็กรรมของกู

นี่ไง กรรมก็กรรมของเราไง ถ้ากรรมของเรา เรามีสติปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนแล้ว อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ถ้าเราจะมีกรรมขนาดไหน เสรกรรมนี้มันเป็นอดีต มันจะไปแก้ไขสิ่งใดไม่ได้ เราจะทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุด

ถ้าเราจะทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดนะ เราตั้งสติไว้ สิ่งใดที่ทำแล้วมันขาดตกบกพร่อง สิ่งใดที่ทำแล้วไม่สมความปรารถนา อันนี้มันเป็นวาระ มันเป็นอย่างๆ แต่เรามีสติมีปัญญาแก้ไข ถ้ามีสติมีปัญญาแก้ไข เราแก้ไขด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยปัจจุบัน ไม่ใช่แก้ไขด้วยการอ่อนน้อมไปร้องขอใครทั้งสิ้น เราทำคุณงามความดีของเรา

เรามองเด็กดี เด็กที่มันรังแกกัน มันเล่นกันอยู่นี้ เรามองอยู่ เรายืนดูอยู่นี้ ถ้าเด็กคนไหนที่ไปรังแกเขาเป็นคนพาล เราเห็นแล้วเราเป็นอย่างไร เด็กที่มันเป็นคนดี เด็กที่มันทำเพื่อประโยชน์กับกลุ่มคนของมัน เราเห็นแล้วเป็นอย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เราทำคุณงามความดีของเรา สักวันหนึ่งความดีต้องให้ผลแน่นอน ไม่ต้องอ่อนวอนขอใครทั้งสิ้น ไม่ต้องให้ใครมาช่วยเหลือเจือจาน แต่ถ้ามันจะเป็นความคุ้มครองดูแลช่วยเหลือเจือจานกัน อันนั้นก็เป็นการอานาจวาสนา อันนั้นก็เป็นการบุญบารมี

แล้วสังคมอย่างนี้อย่าให้ใครมาหลอก พระพุทธศาสนานี้ไม่ให้ใครหลอกนะ พระพุทธศาสนาสอนให้คนฉลาด สอนให้คนยืนบนขาของตนเองได้ ถ้ามันสอนให้ฉลาดขึ้นมา เราจะค้นคว้าหาหัวใจของเราไม่ได้ ชาติประกอบไปด้วยสังคม สังคมประกอบด้วยครอบครัว ในครอบครัวก็มีความคิดแตกต่างกันไป แม้แต่ความคิดของเราคนเดียวมันก็ยังมีความแตกต่างกันไป

แต่ถ้าเราศึกษาพระพุทธศาสนาแล้ว เราอย่าเพิ่งเชื่อๆ ศาสนานี้เป็นศรัทธา ศึกษาในพระพุทธศาสนานี้เป็นศรัทธาณะ เป็นความเชื่อ ความเชื่อศรัทธา แต่ศรัทธานี้เขาศึกษามาให้ประพฤติปฏิบัติ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ บริยัติมีความสำคัญใหม่ ถ้าไม่มีความสำคัญ ศาสนาจะไม่ยั่งยืนมาสองพันกว่าปี เพราะมีการศึกษา มีตำรับตำราเป็นการยืนยันมา แต่เดิมท่องจำกันมาก่อน แล้วพอสังคายนาครั้งที่ ๓ ถึงได้จดจารึกกันมา เวลาจดจารึกกันมา เวลาพิมพ์ผิดตัวหนึ่งมันมีความหมายผิดไปเลย

แต่เวลาทำขึ้นมาในหัวใจ ถ้ามันผิดไปแล้วมันจะมิจาไปทั้งหมด เห็นไหม

เวลาทำความจริงขึ้นมา คือล สมภา วิญญาในหัวใจนี้สำคัญมาก สำคัญมากเพราะอะไร เพราะมันมีสมาธิมาปฏิบัติ ความสมดุลความพอดีของมันแล้วลงตัวของมัน เพราะมันลงตัวได้ มันย้อนกลับไปทฤษฎี กลับไปธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นอย่างเดียวกันๆ อันเดียวกันต่อเมื่อเราทำได้

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นศาสดาของเรา แต่เราประพฤติปฏิบัติของเราไม่ได้มันก็ขัดแย้งกัน “โอ้โฮ! มันหมดกาลหมดสมัยแล้วละ

สมัยที่ทำได้มันตั้งสองพันกว่าปีมาแล้ว สมัยนี้ทำไม่ได้แล้วนี่แหละ” นี่ไง พอมันขัดแย้งกันมันก็มี ความขัดแย้งต่อเนื่องกันไปตลอด

แต่ถ้าคนที่มีอำนาจวาสนานะ ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง แล้วสัตว์โลกที่เกิดมา มีทุกข์ทุกๆ คน แล้วทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงว่าทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ นิโรธด้วยมรรคด้วยผล มันนิโรธะมันเป็นไปได้อย่างไร ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ เราทำสัจจะความจริงของเราขึ้นมาให้ได้

แล้วคนที่มีอำนาจวาสนา คนที่มีอำนาจวาสนาเขามีสติมีปัญญาของเขา ทรัพย์ทางโลก เขาก็ขวนขวาย เขาก็รักษา คนที่มันมีสัจจะตั้งแต่โลก เห็นไหม คนที่มีสัจจะ มีความมั่นคง อยู่ที่ ไหนเขาก็มั่นคงของเขา เขาทำทางโลกเขาก็ประสบความสำเร็จของเขา แล้วเวลาเขาไป ประพฤติปฏิบัติของเขา เขามีสัจจะ

ดูสิ เวลาหลวงตาท่านนั่ง นั่งตั้งแต่หกโมงเช้าจนอรุณรุ่งขึ้น ตั้งแต่หกโมงเย็นถึงหกโมง เช้า นั่งตลอดรุ่งๆ เวลามันตลอดรุ่งไป ๔-๕ ชั่วโมงมันจะมีความทุกข์ความยากลำบาก มันจะ โหมกระหน่ำเข้ามา เวลาจิตมันสงบแล้วว่างหมด โลงหมดเลย เวลาความว่างหมด โลงหมด เหมือนคนนอนหลับเขาต้องตื่นเป็นเรื่องธรรมดา เวลาจิตสงบแล้วมันต้องคลายออกมา เวลา คลายออกมา ความทุกข์กระหน่ำมันเข้าเข้ามาๆ สามารถสืบทอดต่อคืนๆ เวลาการกระทำแบบ นั้นนะ คนที่มีสัจจะมีความจริง มีอำนาจวาสนา เขาทำของเขาได้ เขาทำเพื่ออะไร

เขาทำนี่ ก็เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาไง เราศึกษาธรรม วินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็หรือหัวใจของเรานี่ไง

เราศึกษามาแล้ว ปริยัติ ศาสนาที่มันคงมาได้เพราะมีปริยัติ มีสิ่งให้เราศึกษา แต่ศึกษา มาเพื่อประพฤติปฏิบัติ ไม่ใช่ศึกษามาเอาความรู้มันมาหากิน ศึกษาามมีการเผื่อแผ่แจกจ่ายกัน ก็เป็นเรื่องหนึ่ง ถ้าศึกษามา ศึกษาามาเพื่ออะไร

ศึกษามาความรู้แค่นี้ใช่ไหม ศึกษามาให้มันกุดด้วนใช่ไหม ศึกษามาให้มันจนตรอกใช่ ไหม ศึกษาเข้าไปอันตู่ใช่ไหม ศึกษามาแล้วไม่รู้เลยว่าสมาธิเป็นอย่างไร ไม่รู้เลยว่ามรรคเป็น อย่างไร ไม่รู้อะไรเป็นความจริง ศึกษาจบแล้วนะ แต่ไม่รู้ความจริงเป็นอย่างไรเลย

แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเวลาจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิปัสสนา ถ้ามันวิปัสสนา โดยสัมมาทิฐิความเห็นที่ถูกต้องดีงาม ถ้าความเห็นที่ถูกต้องดีงามมันเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา อยู่! มันเห็นของมัน มันรู้ของมันนะ

แต่เวลาศึกษา ศึกษาจำมา จ้าธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ อุตฺถ! ท่องปากเปียกปากแฉะ แล้วพยายามจะสร้างรูปแบบให้มัน เหมือนไร อย่างนี้ชอบ อย่างนี้ไม่ชอบ อย่างนี้ชอบ

แต่เวลามันเป็นจริงขึ้นมา ถ้าไม่ชอบก็ทุกข์ ถ้าไม่ชอบก็ลงสมาธิไม่ได้ ถ้าไม่ชอบ ปัญญา มันเกิดแล้วมันก็จะหมุนลงไปสู่ความเห็นแก่ตัว

ถ้ามันพิจารณาแล้วพิจารณาเล่า เวลามันชอบ เฮ้ย! พิจารณาไปแล้วมันโล่งมันโล่ง มัน ชุตมันคู้ย มันสำรอกมันคายออก คายทิฐิ คายมานะ ความความเห็นผิด คายความเห็นแก่ตัว คายความมีดบอด

เป็นไข้ไปหาหมอ หมอรักษาให้หายไข้ พอคนหายไข้มันกลับมาเป็นปกติมันก็สุขสบาย จิตใจถ้ามีแต่ความขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง มันมีแต่ความบีบคั้น มีแต่ความลึงเลงสย มีแต่ความ พลังเปลอทั้งสิ้น เวลามันสำรอกมันคายออกมา เหมือนกับคนไปหาหมอ รักษาแล้วอาการดีขึ้น นี่มันเป็นจริงอย่างนั้น เวลามรรคผลมันเกิดขึ้นไร

เวลาเกิดมาแล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึง ความจริงไร วันนี้วันสำคัญของชาติ เรามีหัวใจที่ระลึกถึงผู้ที่มีบุญคุณต่อชาติ เราได้อาศัยชาตินี้ เป็นที่พึ่งพาอาศัย เรามีความกตัญญู กตัญญูถึงคนที่มีบุญมีคุณ ใครเห็นไร

คนดีเห็นความดีเป็นความดี ความชั่วเป็นความชั่ว คนชั่วเห็นความชั่วเป็นความดี เห็น ความดีเป็นความชั่ว เห็นว่า เราจะสิ้นไร้ไม้ตอก เราจะไม่มีช่องทางหากิน เราจะไม่ร่ำไม่รวย... รวยแล้วทุกข์หรือเปล่า

แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา เรามีความสุข ความสงบ ความดีงามของเรา แล้วเรา ดำรงชีพของเรา ถ้ามันร่ำรวยขึ้นมาเป็นสัมมาทิฐิ ความรวยที่ความสุจริต ความสุจริตมันจะ เข้าสู่สังคมไหนมันตรวจสอบได้ทั้งหมด

เราถ้ามีความสุจริตเราอาจหาญมากนะ ผู้ที่มีศีลจะเข้าในสังคมได้ก็ได้อาจหาญมาก ผู้ที่ทุศีลมันปิดไว้ มันปิดมันป้องไว้ มันกลัวคนเห็น มันกลัวคนรู้ มันอาจหาญใหม่พวกทุศีล แต่พวกศีลสะอาดบริสุทธิ์นะ แล้วผู้มีธรรมนะอาจหาญมากกว่า ผู้ที่มีธรรม ธรรมเหนือโลก เหนือวิญญะ

สิ่งที่เราอยู่กันนี้ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันเป็นวาระชั่วคราว ทุกคนมีเวรมีกรรมต้องเสวยภพเสวยชาติตามแต่กรรมของสัตว์โลก แล้วไม่มีที่สิ้นสุด เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ แต่เวลาผู้ที่พ้นจากเวรจากกรรมยังมีชีวิตอยู่ นี่ผลของวิญญะ สิ่งนี้ธรรมเหนือโลก เหนือวิญญะ เหนือกามภพ รูปภพ อรูปภพ สิ่งนี้เป็นของชั่วคราวทั้งสิ้น

จิตนี้สำคัญกว่า สัจธรรมในหัวใจเลิศเลอกว่า แล้วมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ในที่เรากลับไหวกันอยู่ไง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ก่อนสวดมนต์เรากลับพระพุทธรูป เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม แล้วธรรมอยู่ไหน ธรรมมันอยู่ในผู้ที่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา แล้วปริยัติแล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติให้มันเกิดขึ้นมาตามความเป็นจริง ธรรมมันอยู่ท่ามกลางหัวใจของคนที่อยู่จริง ธรรมมันอยู่ท่ามกลางหัวใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น อยู่ในครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านทำได้จริง เพราะท่านทำได้จริงท่านถึงดำรงชีพด้วยความวิมุตติสุขในใจของท่านได้จริง

ชีวิตสัตว์โลกมันจะทุกข์มันจะยากนั้นมันเป็นวาสนาของสัตว์โลก คนที่มีอำนาจวาสนามีความเป็นจริงขึ้นมา ถ้ามันเห็นคุณค่าอย่างนี้ มันทำอย่างนี้ขึ้นมา มันจะเป็นประโยชน์กับหัวใจดวงนั้น

นี่พูดถึงว่าวันนี้วันสำคัญของชาติ แล้วชาติไทยเป็นชาติที่มีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ มีศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธเวลาอบรมป่มาเพาะเยาวชนของเรา ประชาชนของเราให้มีหัวใจที่เสียสละ หัวใจที่อย่าเบียดเบียนกันจนเกินไป แล้วมีใจที่เป็นธรรมนะ พระพุทธศาสนาคุ้มครองดูแลหัวใจของเรา เอวัง